

Geen oudbakken decocten, geen vervangmiddel, als het fabrieksmiddel wordt verlangd.

DE VRIJE ARTSENKEUS TE GENT. — Een strijd om loonsverhooving, door de Gentsche geneeskundige vereeniging gevoerd met de mutualisten, die groepsgewijze door één vasten arts tegen een laag tarief per hoofd werden behandeld, is geëindigd met de invoering der vrije artsenkeus, met betaling per visite, bij de meeste mutualiteiten. Eén dezer groepen heeft een stelsel ingevoerd, dat een waarborg levert tegen te groote gediensdigheid van de zijde van den geneesheer, doordat de patiënt belang heeft, evenals de particuliere patiënt, bij gematigdheid in het aantal visites. Deze koopt nl. een zeker aantal bons voor 25 centimes, geeft er een aan den arts bij iedere visite, en deze krijgt daarvoor van de vereeniging aan het einde van de maand 1 frank. Dit stelsel is door Ref. meer dan eens aanbevolen, o.a. in dit *Tijdschrift* 1906, 1ste helft, bldz. 645.

DE GEVOLGEN VAN EEN VERKEERD STELSEL. — Het Engelsche publiek begrijpt niet goed, dat de geneeskundigen een honorarium van 6 sh. per lid en per jaar bij de ziekteverzekering (het drievoudige van wat wij in Nederland gewend zijn!) te gering achten, terwijl in de tegenwoordige buspraktijk gemiddeld slechts 4 sh. wordt betaald, en daarvoor toch genoeg liefhebbers zijn te vinden. Het antwoord, dat *the Hospital* geeft, is, dat de leden der tegenwoordige bussen gezonde mannen zijn, terwijl de verbintenis aan het ziekenfonds gelegenheid geeft tot het verwerven van particuliere praktijk onder de vrouwen en kinderen. De leden, die ver weg wonen, of geen zin hebben in den dokter van hun bus, nemen een anderen geneesheer, en zóó wordt het nominaal bedrag van 4 sh. per hoofd in de praktijk hooger.

Het gevolg van het stelsel van vaste artsen, en van het aanbieden van goedkoope hulp om daardoor gelegenheid te krijgen tot bijverdiensten, is nu, dat men de eischen, die nu worden gesteld, overdreven vindt. De oorzaak echter, dat de artsen zich naar zulk een verkeerd stelsel hebben gevoegd, is hun armoede.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE DOSEERING VAN EULATINE.

In het vorige nummer (bldz. 668) deelt de heer STEEMAN de gunstige werking mede, die hij bij kinkhoest heeft ondervonden van *eulatine*, volgens den fabrikant „amidobroombenzoëzure dimethylphenylpyazolan”, maar volgens F. ZERNIK, die in THOMS' laboratorium reeds zooveel nieuwe „verbindingen” in haar waren aard heeft leeren kennen, een *mengsel* van para-broombenzoëzuur, ortho-amidobenzoëzuur en antipyrine, waarvan het laatste ongeveer de helft uitmaakt (*Arbeiten aus dem Pharmaz. Institut der Univ. Berlin*, VI, bldz. 41).

Er is natuurlijk niets tegen, mengsels van geneesmiddelen voor te schrijven, maar dan moet men weten, dat men het doet. Het voordeel kan dan zijn (zie de proeven van BÜRGI, geref. in dit *Tijdschrift* 1911, Tweede Helft, bldz. 21),

dat men van stoffen, die in dezelfde richting werken, dus hier het broompraeparaat en het antipyrine, *geringere* giften behoeft toe te dienen dan wanneer één der stoffen afzonderlijk werd gebruikt.

Ik geloof gaarne, dat men ook met grootere hoeveelheden dezer stoffen een kinkhoest kan *onderdrukken*, gelijk men met een aantal „spécialités”, die groote hoeveelheden narcotica bevatten, hetzelfde kan bereiken, maar wordt daarbij het „non nocere” wel in acht genomen? Men is gewoon, als men bij kinkhoest antipyrine alleen voorschrijft, daarvan te geven 3 maal 10 mgr. per dag voor elke maand, die het nog niet éénjarige kind oud is, en later 3 maal 100 mgr. per dag voor elk jaar, dat het kind telt. Dit is reeds vrij veel, als men de giften vergelijkt met wat men doorgaans aan volwassenden geeft, en als regel aanneemt, dat deze 20 maal meer van een geneesmiddel mogen hebben dan een éénjarig kind.

Maar in plaats nu in het mengsel *minder* antipyrine te geven, gaat STHEEMAN met zijn giften veel hoger en blijkt daarbij geheel stelselloos te werk te gaan. Een kind van 8 jaar krijgt 1 gr. antipyrine per dag; een kind van 4 jaar hetzelfde. Een ander kind van 4 jaar krijgt 500 mgr. per dag, en een kind van 1 jaar hetzelfde. Nu komt een kind van 16 maanden met 375 mgr. per dag en een van 9 maanden met 625 mgr. per dag, maar ten slotte een „ellendig” kind van 4100 gr. gewicht, 8 maanden oud, 400 mgr. en een „vervallen” kind van 4 maanden 375 mgr. per dag, en dit alles weken lang. Daarmede vergeleken zou 20 gr. antipyrine per dag voor een volwassene niet te veel zijn!

Als de heer STHEEMAN behalve de „roemende” literatuur over eulatine ook had geraadpleegd, wat ZERNIK erover schrijft, zou hij een betere schatting hebben gehad van het antipyrine-gehalte van het middel en zijn giften vermoedelijk daarnaar hebben geregeld. Misschien zou hij dan den apothekers gelijk hebben gegeven, die weigerden, deze „spécialité” aan fondsleden te verstrekken.

Amsterdam, 12 Maart 1912

H. PINKHOF.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Onderzoekingen in het zoölogisch station te Napels.

In een bijvoegsel tot de *Nederlandsche Staatscourant* van 7 Maart 1912, n°. 56 is opgenomen het verslag aan den minister van binnenlandsche zaken aangaande onderzoekingen, verricht door F. J. J. BUYTENDIJK, van 1 September 1911 tot 1 December 1911 in het zoölogisch station van prof. R. DOHRN, te Napels. In de eerste plaats werd een onderzoek ingesteld naar de reflexen, die plaats vinden bij het uitvoeren van de normale bewegingen bij eenige wormsoorten. In de tweede plaats werd een onderzoek verricht van de scheikundige en natuurkundige verschijnselen, welke in het electrisch orgaan van den sidderrog (Torpedo) plaats vinden. Nagegaan werd het glycogeen- en hypoxanthine-gehalte van dit orgaan; verder bleek, dat bij prikkeling een geringe toeneming van het zuurstofverbruik aan te toonen was en dat de vloeistof uit een sterk geprikkeld orgaan te verkrijgen een hooger osmo-